

ДЕСИ ЖИВОТЪ

ИЗМАМЕНИЯТЪ ТЪРГОВЕЦЪ

Презъ 1872 година, на малка Коледа, едъръ снѣгъ валѣше и за- трупваше замръзналата земя. Крушитѣ по ловечкия путь кършѣха бѣли клони, навеждаха се до земята и притихваха. Остъръ вѣтъръ препускаше презъ голото поле и свирѣше. Всичко се бѣше прибрало отъ къра, само единъ човѣкъ вървѣше къмъ Хармането. Той пѫтникъ бѣше апостолътъ Левски.

Като навлѣзе въ града, той се спрѣ да си завѣрже царвула, но съ ужасъ видѣ, че турска полиция върви по стжпкитѣ му. Страшниятъ Али Чаушъ Помака, съ пушка и два пищова съ кокалени дрѣжки въ пояса, го стрелкаше съ своите зли очи.

Нѣмаше време за мислене. Веднага въ главата на апостола блесна една хитрина.

Въ Ловечъ той имаше до- вѣренъ ятакъ, богатъ и добъръ човѣкъ. Левски побѣрза да се намѣкне въ двора му. Клопна вратата тежко и на нѣколко скока се намѣри въ хамбара. Тукъ завари стопанина. Но тѣкмо да отвори уста, и Али Чаушъ се изправи на прага.

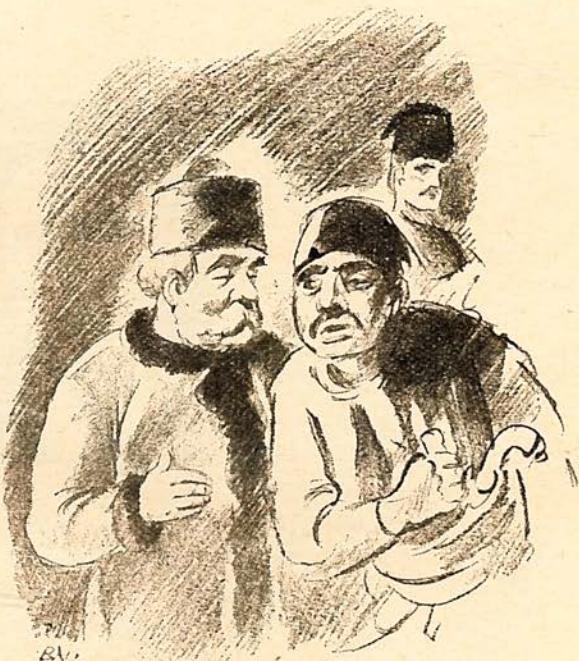
Сега вече всѣка минута бѣше опасна. Левски смигна на стария човѣкъ, че е падналъ въ клопката. Но чорбаджи Якимъ сякашъ го не

разбра. Той направи дѣлбоко темане върху напластенитѣ предъ него кожи и кимна съ ржка на турчина, че има нѣщо да му каже на ухото.

Али Чаушъ се прилепи до него.

— Слушай, — пришепна му хитриятъ човѣкъ, — ще падне добра пе- чалба! На този зеленъ търговецъ кожи продавамъ! Дава добра цена! Помагай — ще има черпене.

После дигна глава и погледна

Левски, който стоеше настрани съ скръстени рѣце и очитѣ му бѣгаха по ярешкитѣ кожи.

— Е, ще вземешъ ли кожитѣ?